

عنوان مقاله:

بررسی زمان و نمود در گویش بختیاری

محل انتشار:

مجله پژوهش های زبان شناسی: نظریه و کاربرد، دوره 1، شماره 2 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

بهمن گرجیان - دانشیار گروه زبان شناسی، واحد آبادان، دانشگاه آزاد اسلامی، آبادان، ایران

سید فواد ابراهیمی - استادیار گروه زبان شناسی، واحد شادگان، دانشگاه آزاد اسلامی، شادگان، ایران.

شیدا اسکندری - دانشجوی دکتری، گروه زبان شناسی همگانی، واحد اهواز، دانشگاه آزاد اسلامی، اهواز، ایران

خلاصه مقاله:

پژوهش حاضر مطالعه ای توصیفی تحلیلی است که به بررسی انواع زمان افعال و همچنین انواع نمود در گویش بختیاری می پردازد. داده های این پژوهش از طریق مطالعه میدانی و ضبط ۱۰ ساعت مصاحبه با گویشوران بختیاری بر اساس اصول واژه شناسی کاتامبا و استنهام (۲۰۰۷) مورد تجزیه و تحلیل توصیفی قرار گرفته اند. در گویش بختیاری برخلاف زبان فارسی شناسه ها به فعل اصلی می چسبند و فعل معین (بودن) بدون تغییر می ماند. ساختار اصیل ماضی بعید همچون دیگر ارکان گویش بختیاری از نفوذ زبان فارسی مصون نمانده و می رود که فرو ریزد و فراموش شود. ماضی بعید نیز در گویش بختیاری مثل فارسی است، فقط به جای «بود» از «بید» یا «بی» یا «وی» استفاده می شود. برای بیان زمان آینده در این گویش معمولا همان مضارع اخباری به کار می رود. در گویش بختیاری قرار دادن تکواژ تصریفی /e/ در آغاز فعل، قبل از ستاک فعلی بیانگر نمود ناقص است. برای نشان دادن رخداد فعلی که کاملا به پایان رسیده است می توان از گذشته ساده یا ماضی بعید استفاده کرد. در این گویش ساخت هایی به صورت گذشته کامل و دارای نمود کامل هستند. نتایج این پژوهش می تواند در دستیابی به ساخت دستوری این گویش کمک کند.

کلمات کلیدی:

زمان، نمود، گویش بختیاری، زبان فارسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1810766>

